

Arrest

nr. 180 371 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. HEREMANS die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake de eerste verzoeker D. A. J. M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tariba (staat Tachira) en beschikt u over de Venezolaanse nationaliteit. Op 11 oktober 2013 reisde u van Venezuela naar België. Uw echtgenote, B. M. N. C. (O.V. 7.825.994), die over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt, arriveerde op 14 oktober 2013 in België, maar keerde op 18 november 2013 terug naar Venezuela.

Op 8 januari 2014 diende u in België een asielaanvraag in. Uw echtgenote reisde terug naar België, waar ook zij op 11 april 2014 een asielaanvraag indiende. Uw stiefzoon R. B. N. E. (O.V. 7.871.275), de zoon van uw echtgenote, diende op 14 april 2014 een asielaanvraag in, nadat hij vanuit Ierland (waar hij studeerde) in België was aangekomen. U verklaarde samen met uw echtgenote een architectenbedrijf (coöperatieve vennootschap) te hebben gevormd en in 2005 in opdracht van Fundación Regional para la Vivienda del estado Lara (Funrevi) het prototype van een woonst voor de bouw van een woonproject in Barquisimeto (staat Lara) te hebben ontworpen. Tijdens de werken ontstonden er problemen met de betalingen door Funrevi. U stond onder politieke druk om het project af te werken en gebruikte uw eigen kapitaal voor het project. Vanaf 2007 kreeg u bedreigingen van leden van de aan het regime gerelateerde Círculos bolivarianos omdat u zich terugtrok uit het project. Zij bedreigden u dat u het werk moest voortzetten. Eind 2007 kreeg u het bericht van Funrevi dat u niet meer uitbetaald zou worden en stopte u de werken. Eind 2008 verhuisde u naar San Antonio in de staat Tachira, waarna de bedreigingen stopten. In de aanloop naar de presidentsverkiezingen van 2012 ontwikkelde u een project dat de veiligheid van de autosnelweg in het gebied aan de grens met Colombia moest verbeteren, hetgeen u voorlegde aan presidentskandidaat Henrique Capriles en aan kandidaat burgemeester Simon Vargas en waarin u kritiek uitte op het toenmalige regime. Nadat Henrique Capriles de presidentsverkiezingen had verloren, kreeg u telefonische bedreigingen van de Círculos bolivarianos die uw naam hadden gezien in het project dat u had voorgelegd. U besloot Venezuela te verlaten en reisde naar België, waar u op 8 januari 2014 een asielaanvraag indiende. Op 30 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing gezien uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding waren tot uw vertrek uit Venezuela weinig overtuigend bleken. Uw verklaringen betreffende de bedreigingen door de Círculos bolivarianos werden niet geloofwaardig bevonden. Het feit dat de Círculos bolivarianos u zouden bedreigen louter en alleen om het feit dat u het project niet kon afronden omdat u geen betalingen meer ontving van Funrevi, werd niet aannemelijk geacht. De geloofwaardigheid van uw relaas werd verder ondermijnd door het feit dat u stelde een beroep te willen doen op de Venezolaanse autoriteiten om uw diploma te homologeren en documenten te verkrijgen om de procedure om het Italiaanse staatsburgerschap te verkrijgen voort te zetten. Aangaande uw verklaringen dat uw kinderen uit uw eerste huwelijk deelnamen aan vreedevolle protestacties tegen de regering en dat u sympathiseerde met de oppositiepartij Voluntad Popular werd erop gewezen dat deze elementen geen aanleiding gaven tot een gegronde vrees voor vervolging. In de beslissing ten aanzien van uw echtgenote werd nog toegevoegd dat er geen geloof gehecht kon worden aan haar verklaringen ook in Colombia gevaar te zullen lopen naar aanleiding van jullie problemen in Venezuela en werd er, inzake de algemene situatie in Colombia, op gewezen dat men voor de stad waarvan uw echtgenote oorspronkelijk afkomstig is, met name Cúcuta (departement Norte de Santander), in principe niet kon spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van willekeurig, veralgemeend geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en beslissing op 4 november 2014. Op 17 november 2014 diende u samen met uw echtgenote en uw stiefzoon een tweede asielaanvraag in. U verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar Venezuela en herhaalde uw vrees voor de Círculos bolivarianos of de Colectivos armados, hetgeen, zo u stelde, hetzelfde is. U verklaarde dat jullie bij opzoekwerk op het internet op documenten zijn gestoten waaruit blijkt dat Funrevi u tweemaal aanklaagde bij het gerecht. U vermoedt dat deze aanklachten een smoes waren om u aan te melden, zodat de Colectivos armados u zouden vinden en kunnen vermoorden (CGVS, p. 7). Hieruit concludeert u dat u nog steeds gezocht wordt door de Colectivos armados in Venezuela. U voegde hier aan toe dat de Colectivos armados veel beter georganiseerd en gefinancierd zijn dan voordien en dat ze het, gezien de hoge criminaliteitscijfers in Venezuela, zouden doen lijken alsof u slachtoffer bent geworden van het algemene geweld in Venezuela. U diende tevens een tweede asielaanvraag in wegens de algemene sociale en politieke crisis en de algemene onveiligheid in Venezuela. Ook vreest u bij een terugkeer naar uw land van herkomst vervolgd te zullen worden en in de gevangenis te zullen belanden omdat u lang uit Venezuela bent weggeweest en uw asielaanvraag in België als verraad tegen de republiek beschouwd zou kunnen worden. U voegde nog toe psychische problemen te hebben ten gevolge van PTSD, waarvoor u zowel in Venezuela als in België behandeld werd/wordt. In Venezuela is er echter een crisis in de gezondheidssector waardoor er een enorm tekort is aan medicatie en u geen continue behandeling kan krijgen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u nogmaals uw Venezolaans paspoort neer (d.d. 4-3-2013) en de Venezolaanse paspoorten van uw twee kinderen (d.d. 27-5-2013 en 2-11-2009); een kopie van een door u geschreven brief gericht aan Funrevi, opgesteld op 7-1-2009, met een vraag tot onmiddellijke betaling of wederzijds afsluiten van het project, inclusief verschillende bijlagen betreffende uw contract met Funrevi; kopies van drie gerechtelijke documenten betreffende aanklachten ingediend door Funrevi tegen uw vennootschap en de beslissingen van het Burgerlijk en Administratief

Hooggerechtshof van de regio West-Centraal d.d. 9 oktober 2012, 23 juli 2013 en 27 mei 2014; kopies van verschillende volmachten aan uw echtgenote en aan een extern persoon die jullie documenten beheert in Venezuela voor het in orde brengen van enkele zaken na uw vertrek uit Venezuela in 2013; een kopie van een document ter homologatie van uw Venezolaans diploma in België; artikels over de noodtoestand die in augustus 2015 werd uitgeroepen in de staat Tachira; diverse artikels over de politieke en sociale crisis in Venezuela, over de *Collectivos armados*, en over het gebrek aan veiligheid en bescherming in Venezuela, waaronder een uittreksel uit een boek met de getuigenis van een vrouw wiens zoon vermoedelijk vermoord werd door politieagenten, waarmee u wil aantonen dat u in Venezuela niet bij de politie terecht kan voor een aanklacht; en een kopie van een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u in België psychologische zorg ontvangt en waarin een weergave staat van de door u aangebrachte asielmotieven, d.d. 25-11-2014. U bezorgde het Commissariaat-generaal voorts een kopie van de geboortakte van uw dochter Gabriele, geboren op 28-10-2015 te Overpelt. Uw echtgenote legde ook nog een artikel neer over de goede diplomatieke relaties tussen Venezuela en Colombia, waarmee ze wil aantonen dat jullie zich niet in Colombia kunnen vestigen omdat dit geen veilige optie is.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen. U heeft immers ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geenszins aannemelijk gemaakt ten aanzien van Venezuela een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die leidden tot uw vertrek uit Venezuela en die u in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteenzette, en waarop u zich in uw tweede asielaanvraag nog steeds beroept, met name de bedreigingen door de *Círculos bolivarianos*, door het Commissariaat-generaal niet geloofwaardig werden bevonden wegens tal van onlogische en onwaarschijnlijke elementen en weinig overtuigende verklaringen. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U heeft in het kader van uw tweede asielaanvraag geen afdoende overtuigende elementen aangebracht die deze eerdere negatieve appreciatie alsnog kunnen ombuigen en de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen door de *Círculos bolivarianos* alsnog kunnen herstellen. In het kader van uw huidige asielaanvraag legde u kopies van drie gerechtelijke documenten neer die u toevallig op het internet gevonden zou hebben en waarmee u wenst aan te tonen dat Funrevi, dat u de opdracht tot het sociaal woonproject had gegeven, twee klachten tegen u heeft ingediend (CGVS, p. 7-8). Het betreft een beslissing van het Burgerlijk en Administratief Hooggerechtshof van de regio West-Centraal d.d. 9 oktober 2012 waaruit blijkt dat Funrevi in mei 2009 een eerste procedure opstartte bij de gemeentelijke rechtbank in de staat Lara tegen uw vennootschap voor het verbreken van de overeenkomst en een schadevergoeding vorderde. Het Hooggerechtshof besliste hierin bewarend beslag te leggen op roerende goederen van uw vennootschap. Het betreft voorts een beslissing van voornoemd Hooggerechtshof van de regio West-Centraal d.d. 27 mei 2014 waaruit blijkt dat Funrevi in juni 2011 een tweede klacht indiende bij een gemeentelijke rechtbank in de staat Lara tegen uw vennootschap en een schadevergoeding eiste nadat de bouw van 20 woningen niet voltooid werd. Het verzoekschrift werd door het Hooggerechtshof evenwel verjaard verklaard en het dossier werd geklasseerd. Het gaat tot slot om een beslissing van hetzelfde Hooggerechtshof van de regio West-Centraal d.d. 23 juli 2013 waarin het verzoek, ingediend door de advocaat van Funrevi om de twee dossiers samen te voegen, afgewezen wordt. Er dient echter te worden vastgesteld dat de behandeling van dergelijke gerechtelijke procedures behoort tot de soevereine bevoegdheid van staten die dergelijke beslissingen nemen op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Venezuela, vigerende wetgeving. Ook het bestraffen bij het vaststellen van inbreuken op deze wetgeving valt onder voornoemde soevereine bevoegdheid. Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt overigens dat u onterecht aangeklaagd werd. Uit deze documenten blijkt daarenboven geenszins dat u bedreigd werd door de *Círculos bolivarianos*. Uw bewering dat deze klachten door het Hooggerechtshof behandeld werden enkel met als doel dat u zich zou aanmelden zodat de *Collectivos armados* u alsnog zouden vinden en kunnen aanhouden of vermoorden omdat u het bouwproject niet heeft voltooid, waarop uw dood zou worden toegedekt onder de hoge misdadcijfers in Venezuela (CGVS, p. 7, 13), en uw verklaring dat uw naam bij een terugkeer naar uw land op de luchthaven zou verschijnen en dat u dan

gelokaliseerd en vermoord zou kunnen worden (CGVS, p. 11), betreffen, gelet op het feit dat uw verklaringen over de bedreigingen door de *Círculos bolivarianos* in uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werden, een blote bewering die geenszins op objectieve, geloofwaardige elementen gebaseerd is. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u stelde deze documenten van het Hooggerechtshof vorig jaar toevallig op het internet gevonden te hebben en dat u niet eerder op de hoogte was van deze procedures (CGVS, p. 9-10). Uit de documenten blijkt nochtans dat Funrevi reeds in 2009 en 2011 klachten tegen u indiende bij de gemeentelijke rechtbank in de staat Lara en dat het Hooggerechtshof reeds in 2012, toen u nog in Venezuela verbleef, een beslissing nam betreffende het bewarend beslag op uw roerende goederen en in 2013 besliste de twee dossiers niet samen te voegen. Dat u op het moment van de betekening van deze beslissingen nog in Venezuela verbleven zou hebben, maar er niet van op de hoogte gebracht zou zijn (CGVS, p. 9-10), is niet aannemelijk. Dat u evenmin weet of Funrevi verdere stappen tegen u ondernomen heeft betreffende de klacht die geleid heeft tot de beslissing tot het leggen van bewarend beslag (CGVS, p. 8), is eveneens opmerkelijk. Hoe dan ook stelde u in deze zaak nooit een veroordeling te hebben ontvangen en niet te weten of u in deze zaak actueel nog vervolgd wordt (CGVS, p. 8).

Wat betreft de door u neergelegde brief gericht aan Funrevi en geschreven door uzelf als bestuurder van het vennootschap, dient opgemerkt te worden dat in dit document enkel een stand van zaken wordt gegeven van de (al dan niet uitgevoerde) werken en wordt geconcludeerd met een verzoek tot het verbreken van alle banden met Funrevi zonder terugbetaling door beide partijen. Ook dergelijke overeenkomsten tussen twee aan een contract gebonden partijen vallen onder de geldende wetgeving van het land waar het contract afgesloten werd, nl. Venezuela, en wijzen op zich nergens op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Voorts verwees u naar de politieke en sociale crisis in Venezuela als reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land (CGVS, p. 5). Gevraagd te concretiseren welke gevolgen deze crisis voor u zou hebben, wees u erop dat u vermoord zou kunnen worden door een groep van het regime en dat men het dan op een gewone dagelijkse misdaad zou kunnen doen lijken en dat niemand u zou kunnen beschermen, temeer daar de politie corrupt is (CGVS, p. 5). Echter, hier kan worden herhaald dat uw verklaringen over de door u beweerde bedreigingen door aan de overheid gelieerde gewapende groeperingen (*Círculos bolivarianos* / *Collectivos armados*) reeds bij uw eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden en dat u actueel geen overtuigende nieuwe elementen aanbrengt die deze ongeloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

Tevens gaf u aan te vrezen dat uw langere afwezigheid uit Venezuela en uw asielaanvraag in België als verraad tegen de republiek beschouwd zouden kunnen worden en u hierdoor een gevangenisstraf zou riskeren (CGVS, p. 5, 13). Uw stiefzoon legde hier eveneens verklaringen over af en voegde toe dat, indien bij een terugkeer naar Venezuela de douane vragen zou stellen over jullie lange afwezigheid, jullie identiteit bekend zou geraken en jullie belagers, de *Círculos bolivarianos*, jullie zo gemakkelijk zouden kunnen vinden (CGVS stiefzoon, p. 5-6). Deze laatste verklaring van uw stiefzoon kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie relaas, niet overtuigen. Voorts blijkt uit niets in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Venezolanen die na langere afwezigheid en het indienen van een asielaanvraag in het buitenland terugkeren naar hun land problemen zouden ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van hun verblijf en asielaanvraag in het buitenland. Overigens wordt het indienen van een asielaanvraag strikt vertrouwelijk behandeld door de Belgische asielinstanties en wordt hierover niet gecommuniceerd naar uw thuisland toe.

U wees ook nog op de algemene onveilige situatie in uw land van herkomst (CGVS, p. 12). Uw echtgenote en uw stiefzoon voegden hier aan toe dat in augustus 2015 de noodtoestand werd afgekondigd in de grensstaat Tachira waardoor de autoriteiten sneller maatregelen kunnen nemen, waaronder het overgaan tot aanhoudingen of huiszoekingen. Uw stiefzoon haalde ook nog aan dat de rechten van de mensen in Venezuela vaak geschonden worden (CGVS echtgenote, p. 4; CGVS stiefzoon, p. 4). Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het Commissariaat-generaal erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uzelf erkende dat de algemene misdaad in Venezuela een gegeven is waar u als burger mee leert leven, door voorzichtig te zijn (CGVS, p. 13). Wat de (tijdelijke) noodtoestand in de staat Tachira betreft, kan worden opgemerkt dat uit de informatie die uw echtgenote hierover neerlegde, blijkt dat deze in augustus 2015 door de Venezolaanse autoriteiten werd afgekondigd nadat er een incident had plaatsgevonden aan de grens met Colombia waarbij Colombiaanse paramilitairen betrokken waren. Het betreft evenwel een tijdelijke situatie, met als doel de grenssmokkel aan banden te leggen, die op zich geenszins gelijkstaat aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch met ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aangaande uw psychische problemen, waar u volgens uw verklaringen sinds 2007 mee kampt, waarvoor u medicatie dient te nemen met dewelke u zich beduidend beter voelt (CGVS, p. 13), en die u staft met een Belgisch medisch attest dat een weergave van uw asielmotieven bevat, dient erop gewezen te worden dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de Círculos bolivarianos, die, zo stelt u, de oorzaak zouden zijn van uw psychische problemen. In dit verband kan nog worden herhaald wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag, met name dat het niet is omdat het psychomedisch verslag een samenvattende weergave bevat van uw verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de door u geschetste vervolging zou kunnen aantonen. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psycholoog/psychiater geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele politieke vervolging. Het medisch attest vermag dan ook niet de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de Círculos bolivarianos te herstellen. Betreffende uw verklaring dat er in Venezuela een groot tekort aan medicatie is (CGVS, p. 13-14) dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de tekorten in basisvoorzieningen in Venezuela, waaronder medicijnen en medisch materiaal. Hier dient evenwel aan toegevoegd te worden dat uw (psycho)medische situatie, gelet op de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen die eraan ten grondslag zouden liggen, op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 a (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980. Bovendien werd u in Venezuela reeds behandeld bij een psychiater die gesprekken met u hield (CGVS, p. 13-14). Uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Venezuela niet opnieuw een dergelijke behandeling zou kunnen opstarten.

De informatie waaruit het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van u en uw twee kinderen, evenals de geboorteakte van uw jongste dochter, staven louter uw identiteit en nationaliteit en deze van uw kinderen, die hier niet ter discussie staan. De (gerechtelijke) documenten betreffende uw geschil met Funrevi en het medisch attest werden hierboven reeds besproken. De volmachten tonen aan dat u eerst uw echtgenote en vervolgens een extern persoon aangewezen heeft om in uw afwezigheid uw zaken in Venezuela te beheren, meer niet. Betreffende het document ter homologatie van uw Venezolaans diploma kan worden herhaald dat in het kader van uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt dat het feit dat u uw diploma trachtte te homologeren, waarbij u zich diende te richten tot het Ministerie van Buitenlandse zaken, bijdroeg tot het ongeloofwaardig bevinden van uw asielmotieven. De door u en uw echtgenote neergelegde artikels over de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, en in Tachira in het bijzonder, over de Colectivos armados, en over de sociale en politieke crisis in Venezuela doen evenmin afbreuk aan deze beslissing. Deze documenten bevatten algemene informatie die door het Commissariaat-generaal op zich niet ontkend wordt. Het volstaat evenwel niet louter te verwijzen naar een algemene situatie; een asielzoeker dient in concreto op geloofwaardige wijze aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt, wat in uw dossier niet het geval is. De situatie in Venezuela vormt daarenboven, zoals hierboven reeds is gebleken, voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dat uw echtgenote ook over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en een artikel neerlegde om aan te tonen dat Colombia, gezien de goede diplomatieke banden met Venezuela, geen veilige vestigingsoptie is voor jullie, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande beslissing. Jullie hebben immers niet aangetoond om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terug te kunnen keren naar Venezuela, waarvan uw echtgenote eveneens het staatsburgerschap bezit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing voor verzoekster U, B. M. N. C. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Cucuta (Colombia, departement Norte del Santander) en bent u als kind naar Venezuela verhuisd. U beschikt over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit, maar heeft nooit in Colombia gewoond. Op 14 oktober 2013 reisde u van Venezuela naar België. Uw echtgenoot, D'Cesare Albornoz Jose Manuel (O.V. 7.825.994), was reeds enkele dagen eerder, op 11 oktober 2013, naar België gereisd. Uzelf en jullie minderjarige kinderen reisden op 18 november 2013 terug naar Venezuela. Op 8 januari 2014 diende uw echtgenoot in België een asielaanvraag in, waarna u uw echtgenoot opnieuw vervoegde in België en u op 11 april 2014 eveneens een asielaanvraag indiende. Uw zoon uit uw eerste huwelijk, Rosales Baez Nelson Eduardo (O.V. 7.871.275), diende op 14 april 2014 een asielaanvraag in, nadat hij vanuit Ierland (waar hij studeerde) in België was aangekomen. U verklaarde samen met uw echtgenoot een architectenbedrijf (coöperatieve vennootschap) te hebben gevormd en in 2005 in opdracht van Fundación Regional para la Vivienda del estado Lara (Funrevi) het prototype van een woonst voor de bouw van een woonproject in Barquisimeto (staat Lara) te hebben ontworpen. Tijdens de werken ontstonden er problemen met de betalingen door Funrevi en werd uw echtgenoot onder druk gezet en vanaf 2007 bedreigd door leden van de Círculos bolivarianos. Eind 2008 verhuisden jullie naar San Antonio in de staat Tachira waarna de bedreigingen stopten. In de aanloop naar de presidentsverkiezingen van 2012 ontwikkelde uw echtgenoot een project dat hij voorlegde aan presidentskandidaat Henrique Capriles en waarin hij kritiek uitte op het toenmalige regime. Nadat Henrique Capriles de presidentsverkiezingen had verloren, kreeg uw echtgenoot telefonische bedreigingen van de Círculos bolivarianos en besloot hij Venezuela te verlaten. Op 30 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing gezien jullie verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding waren tot jullie vertrek uit Venezuela weinig overtuigend bleken. Jullie verklaringen betreffende de bedreigingen door de Círculos bolivarianos werden immers niet geloofwaardig bevonden. Ook het feit dat de Círculos bolivarianos uw echtgenoot bedreigden louter en alleen om het feit dat hij het project niet kon afronden omdat hij geen betalingen meer ontving van Funrevi, werd niet aannemelijk geacht. Aangaande de verklaringen van uw echtgenoot dat zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk deelnamen aan vredevolle protestacties tegen de regering en dat uw echtgenoot sympathiseerde met de oppositiepartij Voluntad Popular werd erop gewezen dat deze elementen geen aanleiding gaven tot een gegronde vrees voor vervolging. In de beslissing ten aanzien van u werd nog toegevoegd dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen ook in Colombia gevaar te zullen lopen naar aanleiding van jullie problemen in Venezuela en werd er, inzake de algemene situatie in Colombia, op gewezen dat men voor de stad waarvan u oorspronkelijk afkomstig is, met name Cúcuta (departement Norte de Santander), in principe niet kon spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van willekeurig, veralgemeend geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en beslissing op 4 november 2014. Op 17 november 2014 diende u samen met uw echtgenoot en uw zoon een tweede asielaanvraag in. U herhaalde uw vrees voor de Círculos bolivarianos en verklaarde dat jullie op het internet documenten hebben gevonden waaruit blijkt dat Funrevi jullie tweemaal aanklaagde bij het gerecht. U voegde hier aan toe dat er een tekort aan veiligheid en bescherming is voor u en uw gezin in Venezuela en dat de noodtoestand recentelijk werd afgeroepen in de staat Tachira, waar jullie woonden, waardoor de autoriteiten sneller maatregelen kunnen nemen, waaronder het overgaan tot aanhoudingen of huiszoekingen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u nogmaals uw Venezolaans paspoort neer, uitgereikt op 2 november 2009.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot, D'Cesare Alborno Jose Manuel, werden uiteengezet (CGVS, p. 5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[De integrale motivering uit de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker wordt hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook het door u neergelegde Venezolaans paspoort staft louter uw persoonsgegevens en kan derhalve geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake de derde verzoeker R. B. N. E. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit San Cristobal (staat Tachira) en beschikt u over de Venezolaanse nationaliteit. Op 14 april 2014 diende u in België een eerste asielaanvraag in, nadat u van Ierland, waar u studeerde, naar België was gereisd om uw moeder, Baez Mora Nancy Carolina (O.V. 7.825.994), en uw stiefvader, D'Cesare Alborno Jose Manuel (O.V. 7.825.994), te vervoegen die eerder in België een asielaanvraag hadden ingediend. Uw ouders hadden Venezuela verlaten nadat uw stiefvader in Barquisimeto (staat Lara) problemen had ondervonden bij een bouwproject en hij bedreigingen had ontvangen van de Círculos bolivarianos. Nadat jullie in 2008 verhuisd waren naar San Antonio (staat Tachira) stopten de bedreigingen. Nadat uw stiefvader in 2012 een nieuw project ontwikkelde en voorlegde aan presidentskandidaat Henrique Capriles, waarin hij kritiek uitte op het toenmalige regime, ontving hij opnieuw bedreigingen van de Círculos bolivarianos en besloot hij Venezuela te verlaten. Op 30 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing gezien jullie verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding waren tot jullie vertrek uit Venezuela weinig overtuigend bleken. De verklaringen betreffende de bedreigingen door de Círculos bolivarianos werden immers niet geloofwaardig bevonden. Ook het feit dat de Círculos bolivarianos uw stiefvader bedreigden louter en alleen om het feit dat hij het project niet kon afronden omdat hij geen betalingen meer ontving van Funrevi, werd niet aannemelijk geacht. Aangaande uw stiefvaders verklaringen dat zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk deelnamen aan vredevolle protestacties tegen de regering en dat uw stiefvader sympathiseerde met de oppositiepartij Voluntad Popular werd erop gewezen dat deze elementen geen aanleiding gaven tot een gegronde vrees voor vervolging. In de beslissing ten aanzien van uw moeder werd nog toegevoegd dat er geen geloof gehecht kon worden aan haar verklaringen ook in Colombia gevaar te zullen lopen naar aanleiding van jullie problemen in Venezuela en werd er, inzake de algemene situatie in Colombia, op gewezen dat men voor de stad waarvan uw moeder oorspronkelijk afkomstig is, met name Cúcuta (departement Norte de Santander), in principe niet kon spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van willekeurig, veralgemeend geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en beslissing op 4 november 2014. Op 17 november 2014 diende u samen met uw ouders een tweede asielaanvraag in. U verklaarde de Círculos bolivarianos te vrezen die, als ze uw stiefvader niet zouden vinden, wraak zouden kunnen nemen door u te vermoorden. U voegde hier aan toe dat er een aantal aanklachten tegen uw stiefvader werden ingediend en wees er nog op dat de noodtoestand recentelijk werd afgeroepen in de staat Tachira, waar jullie woonden, wat inhoudt dat bepaalde rechten van burgers worden beperkt door de staat.

Tevens vreest u bij een terugkeer naar Venezuela in de gevangenis te zullen belanden omdat u lang in het buitenland bent geweest en asiel gevraagd heeft, wat als verraad tegen Venezuela zou kunnen worden aanzien. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u uw Venezolaans paspoort neer, uitgereikt op 27 mei 2013.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw stiefvader, D'Cesare Alborno Jose Manuel, werden uiteengezet (CGVS, p. 5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[De integrale motivering uit de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker wordt hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook het door u neergelegde Venezolaans paspoort staft louter uw persoonsgegevens en kan derhalve geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Stukken

De verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift de volgende documenten:

1. Kopie paspoort de heer D. A. (...),
2. Huwelijksakte,
3. Kopie paspoort mevrouw B. M. (...),
4. Kopie paspoort juffrouw D. B. A. C. (...),
5. Kopie paspoort juffrouw D. B. D. M. (...),
6. Kopie paspoort van de heer R. B. N. E. (...),
7. Geboorteakte van de heer R. B. N. E. (...),
8. Kopie diploma architectuur de heer D. A.,
9. Kopie lidkaart Orde van Architecten de heer D. A. (...),
10. Kopie diploma architectuur mevrouw B. M. (...),
11. Prototype sociale woning ontworpen door de heer D. A. (...),
12. Medisch attest Dr. J. M. O. (...) (psychiater),
13. Foto's verblijfplaats te San Antonio,
14. Facturen waterverbruik ter attentie van mevrouw N. B. (...),
15. Documenten project nieuwe autosnelweg,
16. E-mailverkeer tussen de heer D. A. (...) en zijn advocaat.
17. Arresten Hooggerechtshof van de regio West-Centraal Venezuela
 - 17.1. arrest dd. 09.10.2012
 - 17.2. arrest dd. 23.07.2013
 - 17.3. arrest dd. 27.05.2014
18. Bestreden beslissingen Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 22.06.2016
 - 18.1. bestreden beslissing de heer D. A. (...)
 - 18.2. bestreden beslissing mevrouw B. M. (...)
 - 18.3. bestreden beslissing de heer R. B. (...)
19. Aanstelling als raadsman pro Deo door Bureau voor Juridische Bijstand te Turnhout."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 22 juli 2016 een schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli

1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). In ondergeschikte orde verzoeken verzoekers hen de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen.

2.2. Ter staving van hun eerste asielaanvraag legden verzoekende partijen de documenten 1 tot 16 neer en een kopie van een door eerste verzoeker geschreven brief gericht aan Funrevi, opgesteld op 7-1-2009, met een vraag tot onmiddellijke betaling of wederzijds afsluiten van het project, inclusief verschillende bijlagen betreffende uw contract met Funrevi.

Thans worden volgende stukken toegevoegd: fotokopies van drie gerechtelijke documenten betreffende aanklachten ingediend door Funrevi tegen uw vennootschap en de beslissingen van het Burgerlijk en Administratief Hooggerechtshof van de regio West-Centraal d.d. 9 oktober 2012, 23 juli 2013 en 27 mei 2014; kopieën van verschillende volmachten aan uw echtgenote en aan een extern persoon die jullie documenten beheert in Venezuela voor het in orde brengen van enkele zaken na uw vertrek uit Venezuela in 2013; een kopie van een document ter homologatie van uw Venezolaans diploma in België; artikels over de noodtoestand die in augustus 2015 werd uitgeroepen in de staat Tachira; diverse artikels over de politieke en sociale crisis in Venezuela, over de *Collectivos armados*, en over het gebrek aan veiligheid en bescherming in Venezuela, waaronder een uittreksel uit een boek met de getuigenis van een vrouw wiens zoon vermoedelijk vermoord werd door politieagenten, waarmee wil worden aangetoond dat men in Venezuela niet bij de politie terecht kan voor een aanklacht; en een kopie van een Belgisch medisch attest van eerste verzoeker waaruit blijkt dat hij in België psychologische zorg ontvangt en waarin een weergave staat van de door hem aangebrachte asielmotieven, d.d. 25-11-2014; een kopie van de geboorteakte van verzoekers dochter G., geboren op 28-10-2015 te Overpelt; een artikel neer over de goede diplomatieke relaties tussen Venezuela en Colombia, dat moet aantonen dat verzoekers zich niet in Colombia kunnen vestigen omdat dit geen veilige optie is.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Op 27 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming ten

aanzien van verzoekende partijen, gezien geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 4 november 2014 bij arrest nr. 132 780.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.6. Verzoekers hun asielrelaas is nog steeds gesteund op de vrees voor vervolging door de Círculos bolivarianos, de politieke situatie in Venezuela. Voorts menen verzoekers dat hun lange afwezigheid uit Venezuela hen in een onveilige toestand kunnen brengen en wegen eerste verzoekers psychologische problemen nog steeds zwaar.

2.7. Bij arrest van de Raad van 4 november 2014, nr. 132 780 werd als volgt geoordeeld:

“3.3. Verzoekers verklaren op geen enkele manier waarom een architect/aannemer, die louter instond voor het ontwerp en de uitvoering van een stadsproject zou vervolgd worden door een aan de regering gelinkte paramilitaire beweging. Immers verzoeker kon de uitvoering van het bouwproject eind 2007 niet verder zetten wegens financiële wanbetaling van Funrevi en dus de regering zelf, waarvoor hij bezwaarlijk verantwoordelijk was. Aangezien verzoeker door diezelfde regering aangesteld werd om het project uit te voeren werd hij toen alleszins niet als opposant aanzien. Integendeel uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij actief participeerden en ronselden voor het huidige regime (“Zoals ik al eerder uitlegde sympathiseerden wij met het regime we werkten met een fonds dat werd behoord door overheid dat afhangt van de staat, wij als constructeurs, ons beroep, namen rechtstreeks deel aan hun ideeën, de ideeën van de overheid. Vaak voor het project vroegen we de nieuwe eigenaars van de sociale woningen die we bouwden om naar Caracas te gaan om steun te tonen aan het regime”, gehoor verzoekster p. 5). Indien kan aangenomen worden dat een paar misnoegde (toekomstige) bewoners hun beklag zouden gedaan hebben omdat hun nieuwe huisvesting niet doorging, dan is het niet aannemelijk dat de leden van Círculos Bolivarianos (CB) in opdracht van het gemeentebestuur ernstige bedreigingen zouden geuit hebben, gezien dit bestuur zelf de opdrachtgever en financierder was en tevens ter zake in gebreke bleef. Waar verzoeker bovendien beweert dat de bedreigingen van de CB politiek geïnspireerd zijn, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker pas in 2012 in eigen naam een voorstel heeft ingediend bij de presidentskandidaat van de oppositiepartij (gehoor p. 9, p. 19), zodat dit niet verklaart waarom verzoeker al in 2008 zou worden gevisieerd door een politieke partij die hem zelf had aangesteld toen verzoeker nog geen politiek profiel bezat. Verzoeker was pas als fotograaf – dus na zijn vertrek uit Barquisimeto en bovendien onder de schuilnaam V. – aanwezig op meetings van Capriles (gehoor p. 19). De Raad stelt bovendien vast dat indien verzoeker gevolgd zou worden waar hij verantwoordelijk werd gesteld voor de stopzetting van de bouw, dan kon er minstens verwacht worden dat gerechtelijke stappen werden ondernomen tegen dergelijke grootschalige contractbreuk (gehoor p. 15), wat niet het geval is. Bovendien is niet aannemelijk dat CB, Funrevi of het gemeentebestuur druk zouden hebben uitgeoefend opdat verzoeker zelf de werken uit eigen vermogen zou financieren terwijl Funrevi en de regering zelf niet bij machte waren hun financiering verder te zetten. Indien verzoeker dientengevolge failliet is gegaan, dan is verder evenmin geloofwaardig dat de bedreigingen om de huizen toch nog af te werken in 2012 opnieuw zouden hernomen worden (gehoor p. 18). Hoe dan ook, voor zover de bedreigingen überhaupt al waarachtig zouden zijn, quod non, tonen verzoekers niet aan dat dit verder zou gaan dan intimidatiepogingen waar geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan uit worden afgeleid, temeer verzoeker ondertussen failliet ging en bedreigingen compleet nutteloos waren (gehoor p. 18). Verzoekers beperken zich tot vergezochte veronderstellingen die niet realistisch, laat staan aannemelijk zijn.

3.4. Waar verzoeker nog aanvoert dat “het niet lang meer zou duren vooraleer de Círculos Bolivarianos zijn onderduikadres zouden ontdekken”, verklaart hij nog altijd niet waarom hij de homologatie en de nationaliteitsprocedure opstartte gezien dit de kans dat de CB ook zijn adres of andere delicate gegevens zouden kunnen ontdekken en gebruiken, nog zou vergroten, noch kunnen deze procedures duiden op een ernstige vrees voor vervolging vanwege de Venezolaanse overheid. Nog daargelaten dat verzoeker inderdaad verklaarde dat zijn kinderen nadat zijn echtgenote hem had vervoegd in België bij de grootouders verbleven, staat dergelijke inschatting bovendien volledig haaks op de vaststelling dat

verzoeker en nadien nog zijn familie (gehoor verzoeker p. 9, gehoor verzoekster p. 7), ook na de beweerde dreigtelefoontjes bleven wonen in hetzelfde huis, dat daarenboven behoorde aan een familielid, en bleven werken in de familiezaak. Indien verzoeker nog incoherent aanvoert dat de "De Circulos Bolivarianos hebben deze schuilplaats nooit gekend", dan verklaart verzoeker niet waarom dit niet als intern vestigingsalternatief kan dienen, temeer gezien zij hier sinds 2008, vier jaar ongestoord hebben gewoond en gewerkt. Waar verzoeker nog stelt dat "Sinds 2012, in tegenstelling tot in 2007-2008, beperkten de dreigementen zich tot telefonische uitlatingen op het gsm-nummer van verzoeker. Tijdens die telefoongesprekken werden zowel verzoeker zelf als zijn gezinsleden met de dood bedreigd. Er werden op dat moment geen daden van agressie gepleegd.", is dit strijdig met zijn verklaring op de DVZ dat "de bedreigingen zijn niet tegen haar gericht maar enkel tegen mijn persoon" (vragenlijst 3.5) en verzoeksters verklaring "het is zo de bedreigingen steeds naar hem gericht" (gehoor p. 12). Verzoekers hun vervolging door de CB is dan ook ongeloofwaardig, zodat verzoekster evenmin elementen aanvoert waarom zij niet naar Colombia zou kunnen teruggaan.

3.5. Aldus kan de Raad vaststellen dat verzoekers hun verklaringen niet worden betwist wat betreft hun identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten. Evenmin wordt betwist dat het bouwproject waaraan verzoeker werkte eind 2007 niet verder kon gezet worden wegens financiële wanbetaling van Funrevi. Indien dit mogelijk geleid heeft tot controverse tussen de verschillende partijen van het project en indien mogelijk enkele toekomstige bewoners ontgoocheld waren en ook verzoeker hierdoor in financiële moeilijkheden kwam, dan is echter niet aannemelijk dat verzoeker hierom vervolgd werd. Immers verzoekers asielaanvraag is eenzijdig in zoverre het niet aannemelijk is dat de architect bouwmeester als enige verantwoordelijkheid zou dragen voor de financiering te meer het een overheidsproject betrof. Bovendien zelfs al zou verzoeker in onmin geraakt zijn met verschillende personen/instanties die betrokken waren bij het project, dan nog kan verondersteld worden dat dit vele onderhandelingen (die verzoeker niet meldt) meebrengt waarbij alle partijen alsnog trachten nieuwe financiering te vinden of zich probeerden te verschonen. De vaststelling dat verzoeker toen het land niet verlaten heeft maar hij zich meer dan 4 jaar elders in het land vestigde en werkte, ook zijn echtgenote geen problemen had en werkte, verzoeker op vraag van de presidentskandidaat van de partij L.L. een nieuw architectenproject ontwierp en dat hij zich zonder problemen richt tot zijn autoriteiten voor administratieve diensten, kan dit slechts ondersteunen". De stukken die werden neergelegd bij de eerste asielaanvraag (stukken 1 tot 16 bij het verzoekschrift gevoegd) kon de beoordeling niet wijzigen.

2.8. Verzoekers leggen kopieën van drie onvertaalde gerechtelijke documenten neer die hij toevallig op het internet zou gevonden hebben. Het betreft twee aanklachten ingediend door Funrevi tegen eerste verzoekers vennootschap en de beslissingen van het Burgerlijk en Administratief Hooggerechtshof van de regio West-Centraal d.d. 9 oktober 2012, 23 juli 2013 en 27 mei 2014; Eerste verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat hij de opdracht van Funrevi voor de bouw van een sociaal woonproject werd toegekend en dat twee klachten tegen hem werden ingediend (CGVS, p. 7-8). Echter dit gegeven werd niet betwist in de eerste asielaanvraag. Eerste verzoeker stelt tijdens zijn CGVS-gehoor zelf dat de eerste klacht is geseponeerd nadat Funrevi de klacht heeft ingetrokken (CGVS-gehoor p. 7). Via een tweede klacht van 9 oktober 2012 wilde Funrevi beslag leggen op de goederen van verzoekers hun co-operatieve. Dit blijkt ook uit de beslissing van het Burgerlijk en Administratief Hooggerechtshof van de regio West-Centraal van 9 oktober 2012 waarin wordt gesteld dat Funrevi in mei 2009 een eerste procedure opstartte bij de gemeentelijke rechtbank in de staat Lara tegen verzoekers hun vennootschap voor het verbreken van de overeenkomst en een schadevergoeding vorderde. Het Hooggerechtshof besliste hierin bewarend beslag te leggen op roerende goederen van de vennootschap.

2.9. Het tweede document betreft een beslissing van hetzelfde Burgerlijk en Administratief Hooggerechtshof van de regio West-Centraal van 27 mei 2014 waaruit blijkt dat Funrevi in juni 2011 een tweede klacht indiende bij een gemeentelijke rechtbank in de staat Lara tegen verzoekers hun vennootschap en een schadevergoeding eiste nadat de bouw van 20 woningen niet voltooid werd. Het verzoekschrift werd door het Hooggerechtshof verjaard verklaard en het dossier werd geklasseerd. In een eerdere beslissing van hetzelfde Hooggerechtshof van de regio West-Centraal van 23 juli 2013 werd het verzoek, ingediend door de advocaat van Funrevi om de twee dossiers samen te voegen, afgewezen.

2.10. Integendeel uit deze gerechtelijke uitspraken kunnen verzoekers hun beweringen bedreigd te zijn door de Círculos bolivarianos niet blijken, noch hun bewering dat deze klachten door het Hooggerechtshof uitsluitend behandeld werden met als doel dat eerste verzoeker zich zou aanmelden zodat de Colectivos armados hem alsnog zouden vinden en kunnen aanhouden of vermoorden omdat

hij het bouwproject niet heeft voltooid, waarop zijn dood zou worden toegedekt onder de hoge misdaadcijfers in Venezuela (CGVS, p. 7, 13). Zoals reeds bij arrest RvV van 4 november 2014, nr. 132 780 werd beslist kan geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen door de Círculos bolivarianos die eerste verzoeker wilde vermoorden. Dat verzoekers thans herhalen dat hun naam bij een terugkeer naar hun land op de luchthaven zou verschijnen en dat Círculos bolivarianos eerste verzoeker dan kan lokaliseren en vermoorden (CGVS, p. 11) is dan evenmin aangetoond, noch geloofwaardig. Volledigheidshalve kan nog worden benadrukt dat eerste verzoeker niet vervolgd wordt door zijn nationale autoriteiten. Hij kon de processen tegen hem voeren, is legaal vertrokken en heeft ook vanuit België nog contact genomen met zijn administratieve overheden om zijn diploma te laten homologeren.

2.11. Ten slotte indien eerste verzoeker deze gerechtelijke uitspraken van het Hooggerechtshof toevallig vorig jaar op het internet heeft gevonden (CGVS, p. 9-10) dan kan hieruit enkel afgeleid worden dat verzoekers niet bezorgd waren over deze procedures of anderzijds bijzonder nalatig zijn geweest zich kundig te informeren. Immers uit de documenten blijkt dat Funrevi reeds in 2009 en 2011 klachten tegen eerste verzoeker indiende bij de gemeentelijke rechtbank in de staat Lara en dat het Hooggerechtshof reeds in 2012, toen verzoekers nog in Venezuela verbleven, een beslissing nam betreffende het bewarend beslag op de roerende goederen van de vennootschap en in 2013 besliste de twee dossiers niet samen te voegen.

Immers indien verzoekers omwille van deze feiten de ingrijpende beslissing namen om hun land van herkomst te ontvluchten en in een ander land internationale bescherming aan te vragen en een nieuw leven op te bouwen, dan kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat dit een weloverwogen beslissing is. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekers onbekend zijn met fundamentele elementen als de gerechtelijke vervolging van hun vennootschap. Verzoekers zijn niet ernstig waar zij stellen dat deze gegevens hen niet kenbaar werden gemaakt terwijl het niet meer dan redelijk is te verwachten dat verzoekers zich informeren over het beloop en de actuele stand van de gerechtelijke procedure en de al dan niet uitvoering van het beslag op de goederen van de vennootschap. Aldus kan enkel vastgesteld worden dat dit bewarend beslag niet werd uitgevoerd nu verzoekers toen nog in Venezuela waren en hiermee dus niet onbekend konden zijn en verzoekers beweren ook niet het tegendeel. Hij stelde wel nooit een veroordeling te hebben ontvangen en niet te weten of hij in deze zaak actueel nog vervolgd wordt (CGVS, p. 8). Ten slotte indien verzoekers zelfs niet weten of Funrevi verdere stappen heeft ondernomen betreffende de klacht die geleid heeft tot de beslissing tot het leggen van bewarend beslag in 2013 (CGVS, p. 8) dan kan hier enkel blijken dat de mogelijkheid van een dergelijk proces hen toen niet verontrustte en dus ook geen aanleiding gaf tot hun vertrek naar België. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze de feiten die mede de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst van bij de eerste asielaanvraag op een nauwkeurige en zorgvuldige manier weergeeft. Ten slotte tonen verzoekers niet aan dat zij in de onmogelijkheid waren om dergelijke gegevens die mede de kern raken van hun asielrelaas nog te achterhalen, minstens hiernaar te informeren bij familie en kennissen. Dit klemmt te meer nu het verzoekschrift wel stelt dat verzoekers in Venezuela wel een advocaat raadpleegden voor eerste verzoekers naturalisatieprocedure.

2.12. Ten slotte kan gesteld worden dat dergelijke gerechtelijke procedures van gemeenrecht zijn en geenszins kan blijken dat de vigerende wetgeving niet werd toegepast. Dergelijke gerechtelijke procedures wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Noch kan uit de voorliggende gerechtelijke stukken blijken dat het om meer ging dan een zakelijk contractueel geschil.

2.13. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. De Raad besliste reeds dat uit het medische attest van 10 juli 2014 blijkt dat verwezen wordt naar verzoekers verklaringen ter zake. Zoals hoger aangehaald kan uit verzoekers verklaringen geen vervolging worden afgeleid. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychomedisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Wel kan aangenomen worden dat eerste verzoeker met zijn werkzaamheden onder zware druk stond. Echter hierbij dient nog te worden opgemerkt dat eerste verzoeker niettegenstaande zijn psychologische moeilijkheden sedert 2007 (zie medisch attest) niettemin bijzonder grootschalige en indrukwekkende bouwprojecten aannam die ook een doorgedreven administratieve en logistieke vereisen. Daaruit kan enkel blijken dat eerste verzoeker initieel meende dat hij deze aankon. De overige stukken kunnen geen ander licht werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.14. Inzake de situatie in Venezuela wijzen verzoekers erop dat hun lange afwezigheid uit het land hen in een slecht daglicht zal komen te stellen alsook dat hun asielaanvraag in België als verraad tegen de republiek beschouwd kan worden en ze hierdoor een gevangenisstraf kunnen riskeren (CGVS, p. 5, 13). Tweede verzoeker legde hier eveneens verklaringen over af en voegde toe dat, indien bij een terugkeer naar Venezuela de douane vragen zou stellen over jullie lange afwezigheid, jullie identiteit bekend zou geraken en jullie belagers, de Círculos bolivarianos, jullie zo gemakkelijk zouden kunnen vinden (CGVS stiefzoon, p. 5-6). Deze laatste verklaring van tweede verzoeker kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, niet overtuigen.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing voorts *“blijkt uit niets in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Venezolanen die na langere afwezigheid en het indienen van een asielaanvraag in het buitenland terugkeren naar hun land problemen zouden ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van hun verblijf en asielaanvraag in het buitenland. Overigens wordt het indienen van een asielaanvraag strikt vertrouwelijk behandeld door de Belgische asielinstanties en wordt hierover niet gecommuniceerd naar uw thuisland toe”*. Het verzoekschrift betwist deze bevindingen niet die door de Raad worden overgenomen.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.16. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Waar verzoekers verwijzen naar de politieke en sociale crisis in Venezuela, naar *“de levensbedreigende (politieke) situatie in Venezuela”*, aan de overheid gelieerde gewapende groeperingen (Círculos bolivarianos / Collectivos armados) en de corruptie, als reden waarom ze niet kunnen terugkeren naar Venezuela (CGVS, p. 5) en zich beroepen op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict (en desgevallend geen alternatieve hervestiging voorhanden is).

Verzoekers leggen artikels neer over de noodtoestand die in augustus 2015 werd uitgeroepen in de staat Tachira; diverse artikels over de politieke en sociale crisis in Venezuela, over de Collectivos armados, en over het gebrek aan veiligheid en bescherming in Venezuela, waaronder een uittreksel uit een boek met de getuigenis van een vrouw wiens zoon vermoedelijk vermoord werd door politieagenten, waarmee wil worden aangetoond dat men in Venezuela niet bij de politie terecht kan voor een aanklacht.

Volgens het Hof van Justitie (HvJ, *Diakité*, 30 januari 2014) wordt onder een *“binnenlands gewapend conflict”* de toestand begrepen *“wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”*

In het arrest van de Raad nr. 132 780 van 4 november 2014 werd besloten als volgt: *“Uit de “COI Focus – VENEZUELA – veiligheidssituatie” van 18 maart 2014 blijkt dat “Venezuela is een gewelddadig land. Cijfers uit de misdaadstatistieken van 2012 geven aan de Venezuela momenteel het meest gevaarlijke land is in Zuid-Amerika en Caracas één van de gevaarlijkste hoofdsteden over de hele wereld. Toch woedt er in Venezuela geen burgeroorlog, heerst er geen gewapende opstand en is het land niet betrokken in een militair conflict met één van de buurlanden. In Venezuela is het geweld het gevolg van gewone misdaad.”*

2.19. De Raad is zich aldus bewust van de criminaliteit in het land doch verzoekers tonen met deze persartikels niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijzen, valt onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Daarbij dient nog te worden vastgesteld dat verzoekers wel degelijk gebruik konden maken van het gerechtelijk apparaat in hun land en dat uit de neergelegde documenten niet blijkt dat de processen niet naar behoren werden gevoerd.

2.20. De overige stukken vermogen niet de beoordeling van de Raad in positieve zin om te buigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK